ФОНТАРД

...ДЛЯ ДРУЗЕЙ И ЗНАКОМЫХ

fanzine №7 08.2007

NO GODS DIY c.l.a.b NO MASTERS

арт-клуб 22

Alegory Of Mind presents «End of summer fest»

Конец лета. Самый разгар августа. Жара. Просто неимоверная жара. И четвертая часть «Alegory of mind» – «End of summer fest» (для тех, кто не знаком с английским – это как бы завершение летних фэстов). Концерт был хороший, странно что не пошел дождь :) Да, кстати, таких вот смайликов в этой статье будет много. Во-вторых, потому что музыка была довольно жизнерадостной, а во-первых, название первой группы обязывает. Но ладно, теперь, как правило, обо всем по порядку.

«22» встречал нас душным залом, как всегда с ультрафиолетом и как обычно в дыму, и балконом, вечно забитым курящими. И вновь когда начинается концерт, этот неимоверный крик души – почему гардеробная не работает?!!! Постоянно обещаю себе в следующий раз прийти налегке, а в конце-концов как и все, оставляю сумку на доброго человечка, который за это даже деньги не берет! :) Море хороших знакомых и просто чужих веселых лиц, море пива, супермаркет за углом, раскаленный асфальт под ногами, потом бетонный пол со светящимися стрелочками, темень, прохлада, ступеньки, паутина над головой, тоже светящаяся. Да и все тут в принципе светилось, искрилось, переливалось. Позитивно! :) Весело! :)) Отлично!

Первая группа начала свое выступление с медленной песни, но уже и под нее ребята умудрились устроить небольшой мош. А вот со следующей, весь зал просто ушел в отрыв! Оказывается Полтаве уже и разогрев не нужен. Потрясающе! Хотя благодаря солнцу все были не просто разогреты, а даже немножко подгоревшие :) «Smiles». Так группа называется, если кто не понял. Полтавские ребята, которые своей позитивной музыкой полностью подтверждают название. Рубают веселенький панк-рок с примесью ска, простая музыка и тексты, позитивно

и легко – то что нужно для хорошего настроения. Понравилось. Успехов! :)

На вторую группу почти весь зал разбрелся курить, только маленькая кучка самых стойких остались у сцены. А выступали одесситы «Grin 32». Музыка, честно говоря, была не интересная, кое-кто пытался вначале устроить слэмик, но потом тоже махнули на это рукой и слушали сидя на ступеньках. Единственное, что запомнилось, это переделанная ними песня «Move it» (сразу вспомнился «Мадагаскар»), которая в одно время была хитом, на радио и TV. «Grin 32» - группа которую можно сравнивать с кучей других команд, но сложно как-то определить их стиль.

Следующая группа менее всего вписывались в общий позитивный настрой концерта. «Останній День» из Киева поразили голосом, который почему-то хотелось сравнить с

Мэрилином Мэнсоном, да и не только голос, некоторые песни тоже по стилю были очень близки. А внешний вид немного настораживал. Или пугал. Или все-таки настораживал… :) Представьте себе слегка накачанного крашеного блондина, в обтягивающей футболке, с туннелями в ушах, играющего на гитаре! Вот ЭТО было зрелище… Но это еще не все, вокалист там тоже что надо – маленький худенький черноволосый эмо-мальчик. Они отлично дополняли друг друга на сцене :) Так что ЭТО было действительно ЭМО, только какое-то неправильное, на мой взгляд.

Дальше ведущим пришлось долго развлекать публику, пока на сцене меняли ударку, настраивались и т.п., потому что к выходу готовились… кто? Ну конечно же: киевляне «Robots don't cry»! Они были в Полтаве только один раз в рамках фэста «Море ЕМОцій», а жаль, хотелось бы видеть и слышать их почаще. Почему? Патамушта! Это прикольные, веселые ребята, которые играют хорошую музыку! Как подметил один знакомый: среди наших современных панк-групп, редко встречается такое качественное исполнение. Классная интересная музыка, поведение на сцене – ноу коментс, зажигают по полной. Почему-то их многие считают эмо, и чтобы «их не разочаровывать» (по словам вокалиста) они сыграли чисто эмошную песенку. Постебались, так сказать :) Одним словом – супер! Приезжайте еще!

Видно было, что к середине концерта народ подустал, слэм стал меньше, в основном все просто стояли и слушали. Поэтому ребята из следующей команды своими силами подрывали народ. С первых же минут вокалист бегал по сцене и рычал в микрофон «Вы готовы?!». Потом стенка на стенку. Так званая стена смерти. Я думаю, все видели что это такое. На сцене – «+\-» (Киев), под сценой – возобновившийся слэм, музыка соответствующая, из всех сегодняшних команд «+\-» одна из самых тяжелых (по крайней мере в плане вокала).

И последняя группа – Е-42 (Лубны), поистине великолепное завершение концерта! Полтаву они посещают довольно таки часто, что радует. И судя по тому, что им подпевали – в Полтаве их любят! Отличная группа, очень качественная музыка, а еще запомнились глаза вокалиста – такие добрые-добрые :) И видно, что выкладываются они по полной. Сыграли мои любимые песни, спасибо! :) Кстати, что я подметила в первый раз – басист играет на 5-ти струнной бас-гитаре, и что подметила не только я – над сценой развернули черный плакат с белым сердцем и надписью «Е-42» на нем. Пожалуй все.

А теперь, как всегда, коротко вывод. Концерт очень отличался от предыдущих общим настроем, то есть стилем команд-участников. Яркий пример – две полные противоположности, даже просто по названию: «Слёзы» и «Smiles». А точнее будет написать так «Слёзы» ≠ «Smiles».

«Alegory of mind» с каждым разом доказывает, что и в Полтаве может быть хороший звук, правда голоса, как всегда, не было нормально слышно – стандартная проблема для Полтавы, но команды остались довольны звуком, значит все хорошо.

В общем, концерт был отличный, спасибо организаторам! Ждем продолжения :)

© DIYClab&Lara. Фото: Fred

AIRSOFT - ХОББИ ИЛИ СТИЛЬ ЖИЗНИ?

Историческая вводная. Airsoft, он же страйкболл был выдуман изобретательными япошками во времена послевоенные, когда сильные мира сего запретили иметь им постоянную армию. Военные нашли способ обойти это условие, они руками инженеров мастерили образцы оружия, ничем не отличающиеся от оригиналов с одним только нюансом: валили такие образцы не свинцом и порохом, а пластиковым шариком и специальным механизмом, эти шарики пуляющим. Под видом развлечения аборигены гоняли с такими волынами по лесам и тренировались наравне с регулярной армией. Прошли годы, а страйк перешел в забаву, которая распространилась по всему миру. Сейчас в нашей державе свыше ста крупных команд и мелких банд, тысячи одиночек, увлекающихся таким вот способом проведения досуга. Существует ассоциация страйкболистов, правила проведения игр и ещё много премного всяких положений, которыми руководствуются страйкболисты, если кто то после прочтения этой статьи поймет, что он прирожденный стайкболист, то все матерьялы может почерпнуть на портале ***www.airsoft.com.ua***. Я долго сам лопатил этот сайт, восхищался, а восхищатся есть чему, на маневрах у страйкболистов принимает участие боевая техника, начиная от обычного УАЗика до БТРов и вертолетов. Чем круче размах маневров, тем круче техника там может участвовать.

Вот тот минимум, который понадобится вам, если вы захотите принять в этом участие:

– самое главное - это очки, они защищают глаза от пулек. Даже, если ты не собираешся воевать, а просто пришел поглазеть, то очки все равно нужны, ведь пуля - дура. Стоят они от 10 до 20-30 баксов, лучше заплатить их, чем вставить себе новый стеклянный глаз, который кстати стоит дороже.

– естественно для большей антуражности вам понадобится камуфляж. Канает в принципе любой, но истинные ценители своего дела заморачиваются тем, что покупают комки определенного раскраса, определенной страны и определенного рода войск этой же страны. Называются такие понты - реконструкция. Комок можно отрыть у папы или у дедушки в загашнике, купить в охотничем магазине или выменять на бутылку водки в ближайшей к вам, военной части, так же его можна найти на секонде или в тех же специализированных магазинах.

– и последнее, наверное самое интересное и нужное - это волына, которой ты направо и налево будешь мочить всё, что движется. Можно пойти и купить на базаре китайскую херню, которая после третего выстрела прикажет долго жить - это не вариант, но на том же базаре можна купить так называемый Мойсберг, он же винчестер, а на языке страйкбола - спринг. При нормальном тюнинге эта штукенция неплохо себя показывает и стоит до 20 баксов, но против крутого японского калаша, который выдает до 100 пулек в минуту, эта фигня не поможет, разве что ты нинзя и тебе этот спринг только для виду нужен, а врагов ты голыми руками мочишь. Нормальный ствол стоит дорого - от 200 у.е. и выше, бывают стволы по две, а то и по три тысячи всё тех же у.е. Стволы бывают очень разные: автоматы, полуавтоматы, винтовки, пистолеты, даже пулеметы. Уверен, каждому что то приглянется.

Итак, затарившись всем вышеперечисленным, одолжив у друга волыну, я отправился на сборы. Контингент собрался разношерстный: студенты, бизнесмены, простые офисные работники, были девушки, но в наше время унисекса это наверное никого уже не удивит.

Прозвучала команда к выходу и все ринулись на штурм зарание организованного буса, который высадил нас на место нашей последующей дислокации. Местом этим оказался не много ни мало - танковый полигон за городом. Как потом выяснилось, среди этой толпы были представители разных команд, которые впоследствии поделившись на две более мение равные группы начали выдумывать миссии, которые потом выполняли. Меня причислили к отряду команды Los Partizanos. И вот, понеслась, в следующие несколько минут вторая группа растворилась в лесу, а нам предстояло эту группу вычислить и перемочить. То, что происходило дальше, можно представить вспомнив какой-нибуть фильм про командос или стрелялку на эту же тему. На полном серьёзе чувак пару раз дал мне по шее, за то, что я высовываюсь, хотя я старался шифроватся, как настоящий партизан, другой тип всё время тер по рации с каким-то мучачос и сообщал ему что этот тип, который сейчас у него на прицеле - это не вражеский авангард, а зелень- который ещё не умеет нормально ныкаться. Медленно продираясь через дебри всякой растительности мы ползли к болоту, в котором, по предположению, ныкалась вторая команда. Сразу скажу, что фраерам, которые насмотрелись Рембовских понтов и очертя голову ломятся невзирая на пули, делать там нечего. Моя усидчивость проявилась в том, что я 20 минут просидел за деревом в муравейнике и уже поименно знал каждого из его обитателей, причиной тому был снайпер который нешуточно решил меня завалить. Ещё не следует лезть в такие дела брезгливым домоседам, которые считают глупостью тулить по щиколотку в болоте только потому, что на дороге какая то падла расставила растяжки. Вобщем, все семь кругов ада я прошел вроде бы с достоинством и в конце даже решил, что вижу якобы противника, но это оказался замшелый пенёк, а настоящий противник цинично и хладнокровно воспользовавшись этим меня замочил. Потом было ещё несколько подобных миссий и в каждой было что то прикольное. Ощущения при этом незабываемые, держишь волыну в руках и мужиком, в боях закаленным, себя чувствуешь...., а ещё тепло в штанах чувствуешь, так как вокруг все стреляют и в тебя кстате тоже. Я на собственной шкуре убедился и проверил, что в этом деле всё максимально приближено к реальным событиям, так что кидайте свои доски и велики в дальний угол и бегом на войну. Очень хотелось бы, что бы все войны были такими же, как эта, без убийств и с общей попойкой в конце.

© DIYClab & Graffit

BLACK LABEL TATTOO STUDIO

Привіт, як завжди веселому фонтану! Сьогодні в гості мають завітати люди досить незвичної для Полтави професії – татуювальники Стас і Тімур, які є засновниками BLACK LABEL TATTOO STUDIO. Поки кава у чашках охолоджується, а хлопці в дорозі – трохи передісторії.

Декілька тижнів тому назад збулася моя майже дитяча мрія. Хоча звичайно мрією це важко назвати, скоріш за всього – величезне бажання. Нарешті моє тіло стало прикрашати татуювання! Як довго я зважувалась? Два роки, бо й навіть більше. Безліч думок було з цього приводу, протиріч, страхів, адже це не вухо проколоти і не просто малюнок на шкірі, що одразу після першого ж душу безслідно зникне.

Переді мною стояв вибір: зробити татуювання за пляшку пива у знайомих чи піти до профессіоналів і заплатити гроші. Довго все обдумуючи, я все-таки не наважилась довірити своє тіло аматору, і ні разу про те не пожалкувала.

Зараз не прагну до супер – оригінальності, космічної метафоричності, не використовую жодних нагромаджень. Я хочу щоб всім було ясно й зрозуміло. Бо сьогоднішня розмова носить не розважальний, а інформаційний характер. Татуювання – штука серйозна! З однієї сторони цікаво, з іншої – досить небезпечно. Саме тому було вирішено написати статтю.

Стас, Тімур, як довго ви займаєтесь цією екзотичною справою? Де вчились? Як приходили до професійності?

Т.: Особисто я зробив перше татуювання в десятому класі. Малювання завжди було моєю улюбленою справою. Я навіть закінчив художню школу, а пізніше архітектурний факультет. Протягом всього часу навчання я робив татуювання своїм знайомим. А потім все пішло само собою. Мабуть це покликання!

С.: Можливо, так воно і є. Але всьому мусили вчитись самі. В Україні не має жодної такої школи, і не вірте нікому хто за 2-4 тижні та за кругленьку суму грошей навчить вас усім примудростям – це простісенька кідалово! Не можна навчитись робити татуювання за такий малий проміжок часу. Можу сказати більше – навіть серьозні татуювальники постійно вчаться, постійно вдосконалюються, і процес цей триває все життя. Не так багато корисної вітчизняної літератури, у 95% випадків це – попсові "вєсьолиє картінкі" та "самоучітєлі", від яких більше лиха ніж користі. Всі професійні джерела за звичай англомовні. Так що тут найголовніше – досвід!

Т.: На досягнутому намагаємося не зупинятися. До себе ставимося якнайприскіпливіше, тому кожного разу вимагаємо від себе все кращого результату!

Всі знають, що професійне татуювання – досить дороге, а чому – так і не знають...

С.: Татуювання це далеко не буденна річ. Цей процес передбачає велику роботу, яку клієнти можуть і не помітити. В першу чергу це - якісні матеріали й спеціалізоване обладнання, яке в нащій країні практично не виготовляється. Пігменти та голки не виготовляються взагалі, тому купувати їх приходиться за океаном. Гарні "флеши" - готові дизайни коштують також не мало. А якщо людина хоче чогось оригінального, то маємо сидіти й малювати годинами, й повірте – це теж праця і витрати часу, а його не повернуть. Та й утримання спеціалізованого приміщення, щоразове приготування робочого місця, одноразові рукавички, дезінфікуючі та антисептичні засоби, автоклав, ультразвукова мийка і безліч інших дрібниць без яких неможливі якісні та безпечні умови праці – все це коштує грошей, і ми їх викладаємо із власних кишень... Саме тому в нас такі ціни а не інакші.

Татуювання - це на все життя! Звичайно розумію, що про це всі вже давним-давно знають. Але при цьому досі велика кількість людей займаються незрозумілою економією, знаючи, що татуювання на своїй шкірі носитимуть до кінця днів. Люди витрачають великі суми на модний у цьому сезоні одяг, взуття, телефони, інщі речі, але все це зникає з їхнього життя вже через декілька років (ато й місяців), в той час як малюнок лишається назавжди.

Т.: До речі, година праці західних майстрів коштує порядку 150-300 «уе», в залежності від його рівня. І витрати в них значно менші, бо матеріали вони можуть придбати у власній країні, несплачуючи великої вартості перевезення та розмитнення товару.

Вибір дизайну є найвідповідальнішим і найскладнішим етапом роботи! Чому це так?

Т.: Спішити тут взагалі не рекомендую. Деякі люди вибирають сюжети місяцями. За період існування цього мистецтва виникло багато стилів, течій та видів дизайнів для татуювання, тому людині буває важко вирішити, що саме на справді вона бажає побачити на собі. І лише тоді, коли ти впевнений на всі сто у своєму виборі, варто розпочинати роботу. Дизайн на папері та на людині може виглядати зовсім по різному, тому велике значення має розмір та розташування татуювання в кожному окремому випадку. Але не треба лякатись розмірів "флешів", які може запропонувати татуювальник .Коли ти бачиш малюнок на аркуші формату А4, то тобі здається що він великий, але як тільки перенести його на тіло, наприклад на лопатку, все змінюється – просто площа аркушу значно меньша за площу всієї спини.

Велика кількість клієнтів орієнтується на те,що вони бачуть навколо себе, та нажаль більшість полтавських "витворів тату-мистецтва" так звані "абстракції" синьо-зеленого кольору надовго спотворили уяву полтавців про можливості і напрями в сучасній тату-культурі. Тому ми не шкодуємо часу і пропонуємо нашим клієнтам переглядати всі матеріали які маємо. На превеликий жаль люди чомусь вагаються робити кольорові татуювання, хоча сучасні пігменти дозволяють виконувати досить яскраві кольорові роботи.

Татуювання - досить небезпечна річ з погляду на те, що можна щось підхопити... На скільки все це є безпечним?

Т.: Тут існує єдине правило

– БЕЗПЕКА перш за все !!! Татуювальник має піклуватись як про безпеку клієнта, так і про власну. Є така річ як перехресне зараження – зараження однієї людини через поверхні і предмети інфіковані іншою людиною, хоча прямого контакту між цими людьми не було. Тому всі поверхні, з якими контактує татуювальник та клієнт під час процесу, мають бути ізольовані одноразовою плівкою. Звісно після кожного клієнта все це знімається і викидається. Крапля інфікованої крові може суттєво погіршити життя як нам так і вам. Крім того, всі робочі інструменти татуювальника, які мали контакт з біологічними рідинами, також як стоматологічні або хірургічні інструменти, мають пройти спочатку хімічну предстирилізацію та ультразвукову чистку, а лише потім термічну стерілізацію при температурі не менше 120 градусів за Цельсієм. Провести всі ці процедури без спеціального обладнання неможливо. Одна лише хімічна обробка не вбиває віруси, а тим більше – в мікро-тріщинах металу, з якого виготовлені інструменти. Всі предмети, які мають бути одноразовими – голки, пластикові насадки, ємкості для фарб("кепи"), станки для гоління – мають бути дійсно ОДНОРАЗОВИМИ!!! Деякі унікуми прихитряються зливати пігменти з кепів після роботи назад у флакони:"А чого ж це їх - викидати чи шо? Воно ж все на спирту... Іканоміка далжна бить іканомнай...", і тим самим заражують весь флакон, а потім і людей... Або ж роблять татуювання у непристосованих для цього умовах – на кухнях, або навить на власних лижках. Ви б хотіли, щоб (не дай боже, звичайно) вам робили операцію у лікарні не в операційній, а на кухні? Ні в якому разі не можна економити на здоров`ї інших – іноді це закінчується невтішними наслідками, і точно жодне татуювання не варте втраченого життя. По статистиці в світі щорічно помирають від гепатитів близько 1,5 мільйони людей, а від СНІДу - близько 3 мільйонів.

С.: Якщо цікаво, зайдіть на ці сторінки: *hepatit-inform.com.ua*, *www.aidsalliance.kiev.ua*, почитайте... Волосся дибки стає не тільки на голові...

Саме тому ми не пошкодували грошей на необхідне обладнання, дотримуємось всіх правил по утриманню робочого приміщення, особистої гігієни та стерилізації інструменту, а тому можемо гарантувати захист наших клієнтів під час татуювання!

Можна сказати, що татуювання в Україні це вже мода?

С.: Зараз це так, але мода проходить а татуювання залишаться. На заході остання хвиля ренесансу тату-культури розпочалася більше ста років тому і продовжується по цей день. Тому там – це звичайна річ, як то кажуть «в порядке вещей». Ми ж, українці, тільки розвиваємось, звільняємось від «совкової» моралі, де все заборонялось, де людина практично не мала жодної змоги проявляти своє «я». Тому зараз для нас це модно й епатажно!

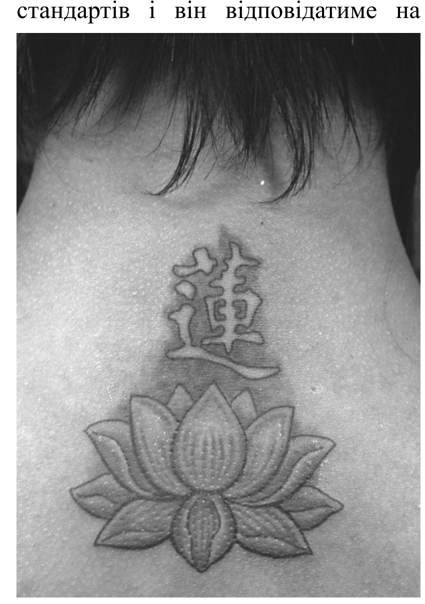
Щоб ви хотіли сказати тим, хто тільки наважується на крок: зробити собі татуювання?

Т.: Перше за все – бережіть себе! Думайте! Не бійтеся запитувати у тих кому довіряєте своє тіло про заходи, які захистять вас. Не піддавайтесь на пропозиції дешево та сердито – одна річ, коли на шкірі буде дурнувата пляма, а зовсім інша, якщо ви щось "підчепите"! Кому потрібен цей ризик?!

С.: Можу надати декілька загальних стандартів вибору татуювальника для тих, хто наважився, але ще не визначився з тим, хто, де і як буде робити цій людині татуювання:

- *Зверніть увагу на санітарне становище студії та самого татуювальника.*
- *Поцікавтесь наявністю досвіду роботи у галузі татуювання. Татуювальник забов`язаний показати вам фото татуювань, які він робив.*
- *Не соромтеся задавати питання про процедуру стерилізації, техніку ізоляції робочих поверхонь та про те, які частини інструменту є одноразовими.*
- *Вимагайте, щоб татуювальник завжди при вашій присутності і беспосередньо перед початком процесу татуювання розпаковував стерілізаційні пакети, достаючи з них попередньо простерілізовані голки та гріпи.*
- *Ви маєти бути впевнені в тому, що татуювальник наливає пігменти в чисті, не бувші у використанні до цього кепи, та завжди використовує нову пару одноразових рукавичок.*

Якщо татуювальник - кваліфікований спеціаліст, то в нього немає проблем з дотриманням цих стандартів і він відповідатиме на

всі ваші запитання. Але якщо студія чи татуювальник не відповідають цим стандартам, або ваші запитання ставлять його у глухий кут, або за якихось обставин він не може показати вам своє портфоліо – пошукайте іншого професійного татуювальника.

Ну що, читач, думай, переосмислюй. Вибір тільки за тобою!

©B.L.T.S. & Yana